

KHÔN LANH QUI QUYẾT

6

**Khôn đời chỉ muốn xa hoa
Lanh lòn khéo lách, cho ta được phần
Qui thần cúng lạy cúi xin
Huyết đường có dấu, ngay tim đen sì**

Ở đời ai cũng muốn mình vừa khôn lại vừa lanh. Bởi vì, vừa khôn lại vừa lanh thì nó có lợi cho bản thân của mình, nên mình tìm đủ mọi khía cạnh để sống. Sống làm sao cho sung sướng cái bản thân của mình, muốn sung sướng thì phải khôn lanh, nếu không có khôn lanh thì chết đói. Chết đói ai mà không sợ, nó thiếu thốn đủ thứ. Thèm cái này thèm cái kia chảy nước miếng, ước cái này, ước cái kia cho bằng được. Mong sao, cái đó phải trực thuộc về mình, nếu không được, thì có ngày cũng phải được.

Đó là sự mong mỏi, ao ước cái vật chất bên ngoài, cái vật chất để phục vụ cái tâm hồn của chúng ta, cho nó đã và cho nó sướng.

Được rồi thì hít hà đã quá! Cái mà nói đã quá! Là do cái tâm mình thiếu thốn thèm khát. Cái tâm mình phủ nhận một điều gì có lợi cho thể xác là mình làm, bởi vì sướng quá mà ai không muốn bành trướng cái sự sung sướng đó, để đã cho thể xác mình đòi hỏi.

Thể xác mình đòi hỏi là do cái tâm mình khoái trá. Bởi vì, con người ta có phần trực giác, biết, nghe, hiểu và thấy, về mặt hữu hình.

Mà mặt hữu hình này chỉ giới hạn con người trong phạm vi về vật thể. Hiện tại bây giờ thì người ta chỉ thấy vật thể là quan trọng, vật thể nó có thể làm biến đổi con người một cách nhanh chóng.

Bằng chứng là tiền tình danh lợi, tiền tình danh lợi, mua được tất cả những gì mà con người mong muốn. Thế nên cả triệu triệu, ức ức người tranh đua nhau để mua danh, đào bạc. Đào sâu vào trí óc mình, lòng khôn lanh, để thực hiện ước mong cho mình được sung sướng giàu sang.

**Khôn lanh mưu lợi cao cầu
Âm mưu độc hại, cho người chết oan
Không cần lễ nghĩa cần phân
Thi hành thủ đoạn, cho ta được giàu**

Khi đã thực hiện những điều gì mình muốn thành đạt, thì mình thấy cái gì cũng thích. Thấy cái xe cũng thích, thấy cái nhà cũng mê, thấy sắc đẹp cũng đòi, thấy địa vị cao cũng muốn. Thậm chí là người tu luôn. Khi có được sự khôn lanh.

Người tu mà cũng muốn địa vị cao, tức nhiên là không còn gì, để tu: Là còn tham, mà không biết mình đại tham, rồi đi giảng đạo.

Còn tham, là còn tranh quyền đoạt vị. Bởi vì, ai không muốn mình cao, mình có địa vị, để cho người khác tôn thờ, quyền hành để cai trị người kia.

Nếu mà người tu thật thà, như là Đức Phật Thích Ca thì danh không có, và địa vị cũng không. Bằng chứng là Ngài không ham ngôi vua.

Người tu mà trọng về chức vị, trọng về vật chất là không phải người tu. Người tu theo kiểu này là tu danh, tu mù.

Bởi thế nếu đi theo Phật là không danh, không địa vị, thì lấy gì sướng cho bản thân.

Nên người đời và người tu, lợi dụng đạo pháp khuếch trương thêm lên cho cao địa vị và danh phận của mình, để làm lợi cho bản tính cá nhân là sự tham lam.

Mà lấy cái gì để khuếch trương cái bên trong của mình, có phải lấy trí óc khôn lanh ra mà tính toán. Tính chẻ hột cày, tính từng li, tính từng tí, moi cái này ra, moi cái kia ra. Toàn là chuyện không tốt, cốt làm sao có danh và tiền là được.

Bởi vì, danh và đồng tiền là sức mạnh của muôn loài. Tốt ở đâu mà không thấy, mà thấy toàn là những chuyện ác độc, gian lừa, xác hại lẫn nhau qua danh phận và đồng tiền thối nát.

**Danh, tiền giết hại chơn tu
Ai mà không thấu, không tiền lại tham
Tham chi danh vọng bạc tiền
Đồng tiền chi hại, cho người tá danh**

Một khi mình nghĩ cái lợi đó là mình đã ích kỷ rồi, còn nói thêm cái gì nữa chi cho mệt. Không biết người đời có thấy, cái bài tính, bài toán đó là phần nông cạn?

Còn tính, còn toán là còn keo kiệt bản thiếu. Mà hở có địa vị cao một chút, tiền bạc một chút là tính toán. Lại còn nói không biết tính toán là chết đói.

Con chim bay tự do, thích thì bay, còn đói thì kiếm mồi ăn. Nó có tính toán đâu, nên suốt cuộc đời chim luôn lúc nào cũng thơi hơn loài người. Chim mà còn được sung sướng như vậy, không lẽ loài người tệ hơn loài chim?

Loài chim được tự do bay nhảy, mà loài người không được như chim, đó là tại loài người tính toán và quá tham hơn loài chim. Nên loài người không được tự do và phiến não. Những nhà tính toán giỏi toàn là những nhà tri thức cao, học giỏi, quyền thế trong xã hội. Rốt cuộc rồi cũng bị ngời tù, rốt cuộc rồi cũng bị sa vào địa ngục, vì cái tội tính toán giỏi.

**Tính nhiều đầu óc tối thui
Tại vì học giỏi, tính nhiều thành điên
Đâm ra nóng giận buồn phiền
Tâm thân bất ổn, bệnh tình triền miên**

Tính giỏi quá thành bệnh điên và người đời họ phong cho cái chức là nhà độc quyền. Độc quyền là mình giỏi không có ai cạnh tranh nổi với mình, nên gọi là nhà độc quyền.

Độc quyền là độc ác, mà không hay, nghe thiên hạ phong cho mình là nhà kinh doanh độc quyền, là hình cái lỗ mũi to như trái cà, khoái trá vô biên. Nhìn lại những nhà độc quyền tính toán giỏi, toàn là những nhà độc ác. Muốn chiếm cả thế gian.

Tại sao giỏi tính toán mà lại ích kỷ và độc ác?

Họ giỏi quá, sợ người khác giỏi hơn, nên nó dẫu bớt. Họ dẫu bớt, là nó ích kỷ và ác độc chứ gì mà còn phải hỏi.

Ông Trời cho nó cái tính thông minh là giúp đỡ người đời, chứ không phải sợ người khác giỏi hơn, mà che giấu những cái gì nó biết. Để làm giàu cho bản thân. Những loại người tính toán giỏi, mình thấy thiếu gì, rốt cuộc trắng tay vẫn hoàn tay trắng.

**Tay không chẳng có cái gì
Tính nhiều quá kiệt, tánh tình bất lương
Chuyên môn kiếm cách làm tiền
Tưởng mình đứng vững, ai dè bệnh tim**

Đời có cái gì thật đâu mà tính, tính hoài cũng không ra. Nếu tính ra thì nói đi. Đời chỉ là một bài học sơ đẳng mà thôi, dạy cho con người ta đừng có tính toán nữa. Nếu mình tính thì mình sẽ bị kẹt, mình thiếu thốn bần xỉn, thì mình mới tính toán. Còn như mình dư dả rồi thì lấy gì mà tính, ăn không hết mà.

Mình sống đời sống như con chim, thì mình sẽ tự do thanh thản suốt đời. Mình tính toán quá thì mình sẽ thua con chim và mất tự do. Đi ngược lại lời của Phật dạy, là đừng có tham.

Tham thì tính, mà tính toán là keo kiệt. Keo kiệt là bần xỉn yếu hèn. Không có đất chôn thân, những nhà keo kiệt chết là người ta vớt luôn. Bởi vì, khi mình còn sống, mình làm những hành động, độc tài, bỉ ổi mà mình không hay. Đến khi mình chết thì sẽ bị hậu quả, đó là luật công bình.

**Công bình tạo hoá sanh ra
Ai mà làm ác, sẽ thành người điên
Tâm thân bệnh hoạn triền miên
Tinh thần hốt hoảng, gia tài tiêu tan**

Mình bị người khác áp chế, thì mình cũng mong sao người đó sẽ bị hành hình sau này. Còn nếu mà mình giỏi tính toán khôn lanh, mình áp chế người khác, nửa mai một cũng tới phiên mình thọ tội, thì người khác họ cũng không tha, đó là luật tự nhiên.

Ác độc thì cũng có chỗ trừng trị, nếu không có chỗ trừng trị thì thiên hạ sẽ lộng hành. Lộng hành với người nghèo thì được, chứ lộng hành với quỉ ma thì không nổi. Mình ăn mồ hôi nước mắt của người nghèo thì quỉ ma nó hút máu lại của mình. Đâu đâu cũng đều có luật, chạy đâu cho khỏi lưới Trời. Nhân nào thì quả nấy, làm ác thì gặp ác, làm thiện thì gặp thiện.

**Nhân nào quả nấy hiện ra
Để cho ta thấy, mà ta thức hồn
Làm lành thì được phước duyên
Tiền duyên đưa đến, việc lành tới luôn**

Làm thiện mà không biết làm thiện cũng vẫn bị tội như thường, bằng chứng là nghe người ta kể chuyện ác. Mình sợ ác thì có tội, rồi đem tiền bạc cúng dường làm việc thiện cho mình hết tội. Không dè vô tình gặp phường lợi dụng đạo, đội lớp nhà tu, làm lợi cho cá nhân thì mình cũng tội lây. Vì cúng vào manh sư, chuyện này có thiếu gì. Vì mình nông cạn, nghĩ lớp áo khoát bên ngoài đó là đại diện cho Thánh Tiên Phật có thể cứu vớt tội mình. Nhưng mà cái áo đó chỉ là giả tạo, cho người đời thích theo sự giả tạo chạy theo.

Còn người theo cái tâm thì họ cúng dường theo cách khác. Họ coi cái người Thầy này giảng đạo ra sao. Có đúng với sự thật thà chất phác hay không.

Muốn coi người Thầy nào, không có thật thà chất phác, mình nhìn cặp mắt họ, coi họ thuyết giảng mà đôi mắt cứ lờm qua, lờm lại, là hẩn. Người tu, mà không thật thà chất phác, là vị thầy đó chỉ xúi người cho ta cúng, mà không khuyên người ta tu và sửa. Hoặc là vị thầy đó không làm mình mở tâm thức!

Còn vị Thầy nào nói cho mình mở tâm thức! Là vị Sư đó không có đặc nặng về vấn đề cúng dường. Mà làm sao cho người khác thức tâm giác ngộ, cởi bỏ những sự tham lam, ác ôn, sai lầm lỗi bịch. Và giúp cho người ta, sao này có một đời sống thanh cao, thanh nhẹ tốt lành hơn.

Nên Đức Phật có khuyên ăn cướp, mà bỏ dao tu, thì cũng thành Phật. Phật không có cần tiền, Phật chỉ cần cái tâm chân thật. Nên người cúng dường bằng cái tâm, là điều đáng quý nhất, mà Trời Phật nào cũng chứng cho.

Người mà khôn ngoan thì họ tìm đủ cách để thực hiện lợi ích cá nhân họ.

Mánh lới là sao?

Họ mưu mô làm hại con người, đồng bạn, không có chỗ ngất đầu lên. Để một mình họ thống trị, thống trị làm sao nổi mà thống trị. Nội mình muốn thống trị cái thân mình, mà còn thống trị không xong mà đòi thống trị ai. Nội cái tội gian tham dâm của mình mà mình trị không được, mà mình trị ai. Trị người ta thì có ngày người khác cũng trị mình.

Những người khôn ngoan là những người giỏi, đầy quyền thế, vì họ biết cách nịnh bợ thì đúng hơn. Thăng nhỏ nịnh thăng lớn, rồi thăng lớn lại nịnh lại thăng nhỏ.

Hỏi tại sao thăng lớn lại nịnh và bợ lại thăng nhỏ?

Hồi xưa mình lập bè nịnh bợ để được thăng hoa. Nay mình làm lớn thì mình cũng phải tiếp tục nịnh lại thăng nhỏ để bù trừ cái sự hèn hạ của mình. Không vượt ve đám đàn em đó, thì mình bay đi cái chức, thấy nhục nhã chưa. Cái chuyện này mình thấy ở đời xảy ra thiếu gì, nay làm ông lớn, có quan hầu bên cạnh.

Mai một tuột dốc thì làm ông bé, tới hồi làm ông bé. Thì cái ông nhỏ hơn, ổng quăng rác vào mặt mình, mình cũng thấy đáng cái tội, ngày xưa kia mình ngông nghênh cho ta là khôn lanh.

Khôn lanh hay cú hay lòn

**Cho mình được việc, tại gì cái tham
Tham tiền tham của tham danh
Sắc thân lộ diện, tướng người lom khom**

Mình khôn lanh bữa nay thì ngày sau con cháu mình nó ngu dốt. Tại sao? Tại vì mình khôn lanh quá mình ăn hết của thiên hạ. Thì đời sau, con cháu mình nó lấy gì mà nó ăn. Mà nó phải trả nợ lại cho mình nữa. Cha làm thì con trả. Đó là luật tất nhiên. Còn nếu mà cha chịu trả ở kiếp này, thì đời sau con nó hưởng.

Chịu tu thì trả hết. Không tu thì chưa trả. Vì còn cái tội khôn lanh. Khôn Lanh còn có hai cái chữ theo sao, đó là Quỷ Quyết. Khôn lanh thì phải quỷ quyết.

**Khôn lanh quỷ quyết làm càng
Tính điều lừa lọc, kiếm tiền nuôi thân
Ăn trên ngồi trước quen rồi
Tới chừng thảm bại, thân tàn tại tham**

Cũng có những người khôn lanh, có quyền thế thông minh, là gì kiếp trước ông bà tổ tiên họ đã có tu ở kiếp trước. Ngày nay họ hưởng, mà họ không biết gìn giữ phước đức của ông bà tổ tiên để lại. Mà họ xử dụng cái thông minh ích kỷ của họ, thành ra xảo quyết, xảo kế thì mất đức. Người mà mất đức, thì tại mình, chứ không phải tại ai. Gia cang mình sẽ gặp quả báo, nói quả báo thì không tin.

Thử coi một gia đình nào mà cha mẹ ác ôn, thì sau này con cái nó khổ sở. Ai cũng muốn tích đức, tích thiện để đức lại cho con. Muốn được như vậy thì chỉ có nước mình tu thân, tu thiện, thức tâm, không làm ác, không nghĩ chuyện ác nữa, thì mới có quả tốt về sau.

Tại sao phải tu thiện tu thân mới được, còn tu kiểu khác không được?

Tu thân tu thiện mới nhanh, nhanh là mình **giác ngộ ngay** hiểu được điều Phật dạy mình áp dụng trong đời sống hằng ngày, thì mình thấy nó hay.

Hay là mình tự tu, tự sửa, không van lơn cầu vọng. Còn như tu mẫu, tu kiểu mình thấy, có ai thức giác và ngộ chơn lý đâu?

Người nào nói thức giác thì cắt nghĩa hai chữ thức giác là sao cho người khác hiểu, còn nói ngộ chơn lý là gì thì cứ giảng cho người khác nghe.

Thì biết được tu kiểu mẫu và tự tu, tự hành cái nào nhanh.

Tu kiểu mẫu là sao? Là chỉ có nhép lại lời kinh.

Còn tu mà hành là sao? Là có phương pháp hành thì nó tiến rất nhanh.

Người tu thiện có phương pháp tốt, mình ngồi thiền làm tỉnh, yên lặng, rồi mình thấy mình, động loạn, ăn nói hỗn ấu, bất kính mọi người.

Mình sửa lại cho thành người tốt là **giác ngộ**. Chứ có cái gì đâu mà khó.

Những người tu mà không giác ngộ, họ thường hay lợi dụng **kinh giả** mà giảng ầu làm cho người nghe đạo mù mờ.

Giác Ngộ là mình hiểu được, điều sai lầm của mình mà sửa, mình sửa được rồi thì mình thấy nó ngộ. Là quá đơn giản.

Tu không tu đàng hoàng và không học thiền, thì không hiểu giác ngộ là gì.

Nhiều ông Thầy, tu hoài mà không giác ngộ thì nói chuyện tầm lum.

Người thường mà biết tu tâm, tu tánh, thì cũng giác ngộ như thường. Khởi căn vô Chùa hay vô Tu Viện. Tu tại gia, tu ở nhà giác ngộ nhanh.

Tu Vô Vi sẽ giác ngộ, không phải giác ngộ dành riêng cho những thầy giả tu.

Tu thì mình mới có đức và để đức lại cho con cháu.

Muốn tạo đức thì chỉ có hành đạo, hành thiên thì đức nó mới tăng, mà truyền lại cho đời sau.

**Tu thì có đức có nhân
Mới mong để lại, tấm hình chân dung
Mong cho con cháu nối giòng
Con người tu đạo, học điều chơn tâm**

Học đạo thì nhiều đạo quá, mà đạo nào cũng cho đạo mình là hay, thì biết đạo gì để chọn?

Chọn đạo thì phải chọn đạo Tâm là tốt hơn.

Vì Đạo Tâm là đạo ở bên trong, tâm của chính mình, chứ không phải bên ngoài. Đạo bên ngoài là đạo hình thức, áo mào. Vô Vi tu, không nên có danh và áo.

Còn đạo trong Tâm, thì ở chỗ nào tu cũng được. Có gia đình tu cũng được, mà chưa có gia đình tu cũng được. Tu tại tâm mà. Miễn làm sao, cái tâm mình tốt, biết xử thế, trong mọi hoàn cảnh là được. Cần chi áo mào đủ màu, mà không chừng họ dặt sai cái tâm mình là trọng về hình thức bên ngoài địa vị cao. Còn phân biệt về màu áo. Màu này cao hơn màu kia, màu kia cao hơn màu nọ là mình còn tranh chấp hơn thua, lớn nhỏ.

- Còn hơn thua, còn lớn nhỏ, thì làm mình nói công bình và bình đẳng.
- Bình đẳng hay công bình bác ái: **Là trên dưới chỉ có một mà thôi.**
- Không màu sắc và không chức vị. Đó là Tu Vô Vi. Tu theo Phật Thích Ca.

Tu Vô Vi mà cứ nhìn bề ngoài là chết luôn, kêu bằng tu danh, tu chức, tu hình thức, thì làm sao mà giác ngộ. Đi sai đường Ông Phật.

Có giác ngộ rồi thì thấy ông Phật hay ông Chúa đều giống nhau, mà mình biết kính trọng mọi người, không phân biệt anh Chúa khác, tôi Phật khác. Tu tâm thì bề trên Đức Chúa Ngài, cũng như Đức Phật Ngài, họ hoan hỉ mà nhận cái tâm của mình hơn là cái hình thức.

Tu Vô Vi phải có phương pháp và cách thức, thực hành đàng hoàng, tu Vô Vi không có tụng kinh hoặc lý thuyết như hồi xưa, mà không hiểu cái gì là tu.

Tu Vô Vi là tu bổ, sửa cho có trật tự, từ tâm lẫn thân.

Kêu bằng mình **Tâm và kiến Tánh**. Muốn minh tâm, phải kiến tánh trước.

Con không có giấu diếm chi, cho Cô Bác mất thì giờ, sống trong thời Thượng Ngươn.

ĐẠO TÂM

**Đạo tâm có một chẳng hai
Ngài xưa Phật Chúa, cũng đi một đường
Một đường tự giác sửa sai
Sửa cho tâm sáng, như người hiền lương**

**Hiền lương tâm tánh dễ thương
Ai mà không mến, những người tu tâm
Tu tâm thực sự sửa mình
Tánh mình không dữ, tâm mình sáng minh**

**Sáng minh lý đạo đường chơn
Thực hành tiến tới, ngộ duyên Phật Trời
Phật Trời cứu vớt chúng sanh
Mọi người thức giác, mà lo tu thiền**

**Tu thiền sửa tánh, sửa tâm
Sửa cho thanh bạch, như là Như Lai
Như Lai cũng giống người hiền
Hai người là một, tự mình sửa thôi**

**Sửa cho tâm tánh thật thà
Sao mà không gặp, Phật Trời giáng lâm
Giáng trần trải phép tu thân
Luyện cho tâm tánh, hiền lành như xưa**

**Như xưa mình ở Thiên Đàng
Tại vì phạm tội, nên mình bị giam
Giam trong thể xác tham trần
Nay mình thức tánh, tu thành Phật Tiên**

**Phật Tiên người cũng phạm trần
Nhưng người nhịn nhục, tu hành thẳng thiên
Thẳng thiên thì ở trên Trời**

Hết còn lo sợ, cuộc đời thế gian

Kính bái

Con

Lê Thành Lợi